

Sygn. akt **II AKa 215/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. sprawy

T. G.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt II K 120/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czteryście) złotych opłaty za drugą instancję.

Sygn. akt II AKa 215/13

UZASADNIENIE

T. G. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 06 czerwca 2013 r., około godziny 17:30 w G., przy ul. (...), po wejściu do budynku apteki (...), trzymając w ręku broń palną – bliżej nieoznaczony pistolet gazowy – skierowany lufą w kierunku pracownicy H. K. i następnie grożąc jej pozbawieniem życia, żądał wydania pieniędzy w niesprecyzowanej kwocie znajdujących się w posiadaniu

pokrzywdzonej, jednak zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na postawę H. K., czym działał na szkodę wyżej wymienionej i G. D.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 10 października 2013 r., T. G. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i za to, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk, wymierzono mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 11.06.2013 r. do dnia 10.10.2013 r..

Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów i opłat w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Nadto, zasądzono do Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. 1402,89 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił:

„- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary 4 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jako kary nieadekwatnej do celów i zasad określonych w przepisie art. 53 k.k., podczas gdy szczególne okoliczności zdarzenia, zachowanie się oskarżonego po dokonaniu czynu zabronionego, w szczególności przyznanie się przez T. G. do jego popełnienia, jak również wyrażenie przez oskarżonego skruchy i przeproszenie pokrzywdzonych, wskazywały na krytyczny stosunek oskarżonego do konsekwencji swojego zachowania i przemawiały za wymierzeniem kary w łagodniejszym wymiarze, przy uwzględnieniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.”

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o:

I. „ zmianę zaskarżonego wyroku, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze,

II. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. kosztów obrony świadczonej z urzędu w toku postępowania odwoławczego, albowiem koszty nie zostały ani w całości ani w części uiszczone przez oskarżonego.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, i to w stopniu oczywistym.

Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie, prawidłowo ocenił wszystkie dowody, ustalając stan faktyczny i sprawstwo oskarżonego.

Skarżący powyższych ustaleń nie kwestionował. Wymierzając karę, zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie okoliczności, zarówno związane z popełnieniem tego przestępstwa, jak i osobą sprawcy.

Na korzyść T. G. uwzględniono jego przyznanie się do winy i przeproszenie poszkodowanych oraz fakt, iż działanie nie było szczególnie brutalne i zakończyło się w fazie usiłowania.

Natomiast nieprawdziwa jest teza obrony, że działanie oskarżonego było spontaniczne, nie zaplanowane.

Przecież oskarżony w tym celu zabrał z domu kominiarkę i plecak, a następnie wydobyl ze schowka pistolet, którym się posłużył. Czekal w poblizu apteki, kiedy w srodku nie bedzie klientow. Tak wiec slusznie Sad Okregowy uznal, ze T. G. dzialal w sposob zaplanowany, choc przygotowania do tego napadu nie wymagalay dluzszego okresu czasu.

W żaden sposób nie usprawiedliwiają oskarżonego motywy jego działania. Nic nie stało na przeszkodzie, aby oskarżony zarobił niezbędną sumę pieniędzy poprzez wykonywanie pracy dorywczej. Tym bardziej, że pora roku była sprzyjająca do poszukiwania takiej pracy.

Wreszcie, oskarżonego obciąża jego uprzednia karalność. Pokazuje, że T. G. ma dużą „łatwość” w przekraczaniu przepisów prawa, a kolejne przestępstwa, które popełnia, są coraz poważniejsze.

To wszystko dostrzegł i odpowiednio ocenił sąd pierwszej instancji. Przytoczone wyżej okoliczności obciążające sprzeciwiały się nie tylko nadzwyczajnemu łagodzeniu kary, ale nawet orzeczeniu jej w najniższej wysokości, w ramach podstawowego zagrożenia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wymierzona kara 4 lat pozbawienia wolności nie razi swoją surowością, wręcz jest umiarkowana, uwzględnia zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, osobę sprawcy, jak i wymogi prewencji ogólnej.

Dlatego apelację obrońcy, zmierzającą do jej obniżenia, uznano za oczywiście bezzasadną.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w związku z § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – tekst jednolity Dz. U. z 2013, poz. 461.

Natomiast, na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 33, poz. 152 z późniejszymi zmianami), obciążono oskarżonego wydatkami za postępowanie odwoławcze i opłatą za drugą instancję.